

Sygn. akt IV CSK 657/18

POSTANOWIENIE

Dnia 7 maja 2019 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Bogumiła Ustjanicz

w sprawie z powództwa Z. W.
przeciwko (...) Bank Spółce Akcyjnej w W.
o pozbawienie wykonalności tytułu wykonawczego,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 7 maja 2019 r.,
na skutek skargi kasacyjnej powoda
od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...)
z dnia 28 czerwca 2018 r., sygn. akt I ACa (...),

- 1) odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;**
- 2) nie obciąża powoda kosztami postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Zaskarżonym wyrokiem Sąd Apelacyjny w (...) oddalił apelację powoda od wyroku Sądu Okręgowego w O. z dnia 10 stycznia 2018 r., którym zostało oddalone jego powództwo o pozbawienie w całości wykonalności tytułu wykonawczego w postaci oznaczonego bankowego tytułu egzekucyjnego z dnia 16 września 2015 r., któremu została nadana klauzula wykonalności postanowieniem Sądu Rejonowego w P. z dnia 8 października 2015 r.

Powód oparł skargę kasacyjną na podstawie przewidzianej w art. 398³ § 1 pkt 1 k.p.c., a we wniosku o przyjęcie tej skargi do rozpoznania wskazał przyczyny objęte art. 398⁹ § 1 pkt 2 i 4 k.p.c. Występowanie potrzeby wykładni przepisów prawnych budzących wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie

sądów odniósł do wątpliwości związanych ze skutecznością jednostronnych oświadczeń woli złożonych z zastrzeżeniem warunku w rozumieniu art. 89 k.c., w odniesieniu do oświadczenia o wypowiedzeniu umowy o kredyt bankowy. Na wypadek uznania, że wątpliwości takie nie zachodzą, powołał się na oczywistą zasadność skargi, której bliżej nie umotywował.

Sąd najwyższy zważył, co następuje:

Skarga kasacyjna została ukształtowana jako nadzwyczajny środek prawny, służący od prawomocnych orzeczeń, którego celem jest ochrona interesu publicznego, polegającego na ujednoliceniu orzecznictwa sądów i rozwoju judykatury. Założenie to może być zrealizowane jedynie poprzez powołanie i uzasadnienie istnienia co najmniej jednej z przesłanek wskazanych w art. 398⁹ § 1 k.p.c. Nie jest rolą Sądu Najwyższego, nie będącego trzecią instancją sądową, korygowanie ewentualnych błędów w zakresie stosowania czy wykładni prawa w każdej sprawie, nawet gdyby w rzeczywistości miały one miejsce. Sąd Najwyższy bada tylko wskazane w skardze kasacyjnej okoliczności uzasadniające wniosek o przyjęcie jej do rozpoznania, a nie podstawy kasacyjne i ich uzasadnienie. Cel wymagania przewidzianego w art. 398⁴ § 2 k.p.c. może być osiągnięty jedynie przez powołanie i uzasadnienie przez skarżącego istnienia przesłanek o charakterze publicznoprawnym.

Skuteczne powołanie przesłanki przewidzianej w art. 398⁹ § 1 pkt 2 k.p.c. obowiązywało skarżącego do wskazania nie tylko przepisów prawa, których wykładnia budzi poważne wątpliwości lub wywołuje rozbieżności w orzecznictwie, lecz także szczegółowego opisanie, na czym polegają wątpliwości interpretacyjne, określenia, że mają poważny charakter lub przedstawienia orzeczeń sądów, w których dokonano różnej wykładni. Jednocześnie wymagane jest podanie powodów przemawiających za koniecznością przeprowadzenia wykładni tego przepisu przez Sąd Najwyższy jako niezbędnej do rozstrzygnięcia niniejszej sprawy oraz przydatnej w sprawach tego samego rodzaju, opartych na analogicznych podstawach faktycznych (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 8 lipca 2008 r., I CSK 11/08, z dnia 12 grudnia 2008 r., II PK 220/08, niepublikowane). Wniosek skarżącego nie spełnia tych wymagań, chociaż zawiera odwołanie do

orzecznictwa sądów powszechnych i Sądu Najwyższego. Wskazuje to, że problematyka dotycząca zastrzegania warunku w czynnościach prawnych była już przedmiotem wypowiedzi, których analiza prowadzi do wniosku, że brak w art. 89 k.c. zastrzeżenia wyłączającego stosowanie go w odniesieniu do jednostronnych czynności prawnych. Oznacza to, że skuteczność podjęcia takiej czynności pod warunkiem, uzależniona jest od okoliczności konkretnego przypadku, pozwalającego na ocenę, czy odbiorca oświadczenia powinien być i mógł właściwie określić konsekwencje dotyczące stosunku prawnego. Nie było podstaw do uznania, że istnieje rzeczywista możliwość dokonania interpretacji o charakterze generalnym. W realiach sprawy taka analiza została dokonana w uzasadnieniu kwestionowanego wyroku. Znaczenie i następstwa czynności podjętej przez pozwaną Spółkę były dla powoda jednoznaczne.

Oczywista zasadność skargi kasacyjnej zachodzi, gdy z jej treści, bez potrzeby głębszej analizy i wnikliwych rozważań, wynika że powołane podstawy skargi kasacyjnej uzasadniają jej uwzględnienie. Skarżący powinien przedstawić argumentację prawną, wyjaśniającą w czym ta oczywistość się wyraża oraz uzasadnić wysunięte twierdzenie, jak też wykazać kwalifikowaną postać naruszeń prawa materialnego i procesowego, dostrzegalną *prima facie*. Analiza wniosku skarżącego, jego uzasadnienia, zarzutów kasacyjnych i motywów kwestionowanego orzeczenia nie prowadzi do wniosku, że doszło do tak kardynalnych nieprawidłowości. W odniesieniu do tej przyczyny skarżący nie podał bliższych racji.

W postępowaniu przed Sądem Apelacyjnym nie doszło do nieważności postępowania, której podstawy Sąd Najwyższy bierze pod rozwagę z urzędu w granicach zaskarżenia, stosownie do art. 398¹³ § 1 k.p.c.

Z tych względów Sąd Najwyższy odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c. Orzeczenie o kosztach postępowania kasacyjnego wynika z zasady przewidzianej w art. 102 w związku z art. 391 § 1 i art. 398²¹ k.p.c., której zastosowanie usprawiedliwia sytuacja rodzinno – majątkowa powoda i znaczenie dla niego wyniku sprawy.

